

leven in frankrijk

MET HET GROOTSTE AANBOD VAN HUIZEN EN CHÂTEAUS

Bouwkunst in La Défense
Onze man in het Louvre

Culinair
9 pagina's
voorjaarsgerechten

Cultuur
Zondagskind
Julien Clerc

LENTE GEHEIMEN

- **Bormes, parel van de Provence**
- **Dineren in design**
- **De mooiste tuin van Frankrijk**

Hendrickje Spoor
Bezoekt een reusachtig
wijnchâteau

VOORJAAR 2005
ADVIESPRIJS €4,95
WWW.LEVENINFRANKRIJK.NL

017

817109661547243

TEKST JOS BENDERS FOTOGRAFIE COURTESY EMI

Julien Clerc

‘Mijn muziek is een geschenk van Moeder Natuur.’ Hij is, na bijna vier decennia, nog altijd dé grote ster van het Franse chanson: Julien Clerc. En hoewel de zanger geldt als koel, blijkt hij een warm, spiritueel mens. Op bezoek bij een topartiest die soms twijfelt, maar altijd oprecht wil zijn.

an de Franse zuidkust, in Théâtre de Verdure in Le Lavandou. Buiten is het 32 graden, ook al is het avond, en in een hoek van de kleedkamer zit een ‘jongmens’ van middelbare leeftijd wat verloren te wachten. Per portofoon is hij op mijn komst voorbereid. Zijn gebruide benen steken in een zwarte voetbalbroek. Het witte licht bepaalt de koele sfeer in deze kale ruimte, met alleen een grimetafel, een kledingrek en een tourneeposter. Clerc geeft routineus een hand. Hij blijft zitten, vanwege de hitte misschien, maar ook een beetje in stijl met zichzelf. Hij geldt als koel. Ik schuif aan bij een rijk aantal jaren Franse popgeschiedenis.

Muziek als religie

Julien heet eigenlijk geen Julien, en ook geen Clerc. Op de deur van zijn Parijse woning prijkt de naam Leclerc. Voornaam: Paul-Alain. Geboren op 4 oktober 1947. Als artiest

doet hij voor het eerst van zich spreken in mei 1968, met een debuutsingle *La Cavalerie* onder de naam Julien Clerc. Twintig is hij dan pas. Nu, 38 jaar later, zegt hij over zijn loopbaan: ‘Artiest zijn is voor mij niet alleen de uitoefening van een metier, maar ook een stijl van leven. Ik heb een geschenk gekregen van Moeder Natuur of, zo je wil, Onze Lieve Heer, en daar moet ik gebruik van maken. Ik hoor zomaar een melodie, vervolgens zijn er ook zomaar opeens de woorden. Dat beschouw ik als een bovennatuurlijke gave, waaraan ik zelf niks heb bijgedragen. Mijn vak is eigenlijk ook een beetje mijn religie.’ Om daaraan toe te voegen: ‘Je weet niet altijd waar je uitkomt. Het is een moeilijk vak, de toekomst is vaak ongewis. Want de inspiratie hangt af van iets ongrijpbaars. Soms denk ik zelfs wel eens: raak ik die inspiratie op een goede dag niet kwijt? Het kan zomaar ineens afgelopen zijn. Ik heb veel geluk gehad, dat ik na al die jaren nog steeds teksten schrijf en melodieën >

Julien Clerc

composeer waar mensen naar willen luisteren.' Is de dromerige zanger ook in het echt een dromer? 'Ook al zing ik vaak over *rêves*, ik ben geen dromer. Ik vind mezelf eerder realistisch. Qua stemming heb ik mijn goede dagen, maar ik kan ook somber zijn.'

Muziek onder de sterrenhemel

Na zijn succesvolle debuutsingle staat voor Julien Clerc de toekomst vast: hij wil verder in de muziek. Vader Leclerc heeft dus het nakijken met zijn wens om zoonlief in te schrijven voor een studie Engels. Clerc gaat niet naar de Sorbonne, maar maakt een drietal nieuwe singles. Van die drie producties trekt *Ivanovitch* meteen de aandacht van de oude rot Gilbert Bécaud. Deze ontfermt zich over het aanstormende talent: hij nodigt Julien uit om in zijn voorprogramma op te komen treden. Het wordt een soort muzikale vader-zoonrelatie. Bécaud: 'Ik heb hem met van alles geholpen, behalve met zijn talent, want dat had hij al. Een tijd lang ben ik ook nog zijn muziekuitgever geweest. Eigenlijk was ik een beetje zijn peetvader.'

Een jaar na zijn debuutsingle krijgt Julien Clerc voor acht aaneengesloten maanden de hoofdrol in de Franse versie van de musical *Hair*. Philip Freriks, destijds correspondent in Parijs, memoreerde het onlangs nog in een talkshow als een historisch, in zijn hart gebakken feit: 'Ik was erbij toen Julien Clerc zijn debuut maakte in *Hair*.' Freriks klonk alsof het zijn eigen huwelijk betrof.

In december 1970 baart Clerc opnieuw opzien met een flonkerende show, ditmaal als hoofdact. Zijn ouders, zijn vrienden en natuurlijk de *chique* van de Parijse showwereld zijn er getuige van. In de loge van het vermaarde theater Olympia ontvangt de jonge vedette de felicitaties van niemand minder dan Jacques Brel. Een jaar later staat hij opnieuw twee keer in Olympia. Hiermee treedt Clerc definitief toe tot de rij der grote sterren van het Franse chanson. Vanavond in Le Lavandou zijn achthonderd Fransen en een aantal buitenlanders getuige van zijn nog steeds immense

populariteit. Er zijn geen bodyguards die moeilijk doen, geen overdreven controles, ook niet rond het tuintafeltje voor de poort van het parktheater, waar foto's en originele handtekeningen van de artiest verkocht worden.

Het concert begint, met Clerc in de hoofdrol en een uitgebalanceerde begeleidingsgroep, als omljsting. Ze komen allemaal langs, chansons als: *Ce n'est rien*, *This Melody*, *La Californie*, *Si on chantait*, *Melissa*, *Assez... assez*. Clercs muziek onder de sterrenhemel smaakt net dat beetje lekkerder dan in een leunstoel thuis. Het is bijna middernacht. Er volgt een luid applaus in de warme duisternis. Met de gloed van podiumspots, rollen de klanken van Julien en zijn orkest met de toegift langzaam de haven van Le Lavandou uit. Gedragen door de golven van een bijna slapende Middellandse Zee.

Klassiekers van topkwaliteit

Bijna vier decennia na zijn doorbraak schittert Julien nog steeds, al verscheen zijn nieuwste album *Studio* alweer enige tijd geleden. De cd bevat uitsluitend musicalmuziek van het Amerikaanse continent. Het is voor het eerst dat Clerc zo veel coversongs tegelijk vertolkt. Allerm minst een schande, vindt hij: het zijn nu eenmaal klassiekers van topkwaliteit. Sommige werken werden al meer dan tweehonderd maal eerder vertolkt. Ze zijn van gebeitelde namen als George Gershwin, Irving Berlin en Cole Porter. De composities zijn naar het Frans vertaald. Zo heet Gershwins *Let's face the music and dance* in de versie van Clerc *Laisse faire la musique et danse*.

Zes maanden heeft Clerc aan het album gewerkt. Al die tijd ging de Franse artiest, zoals we van hem gewend zijn bij de creatie van een nieuw product, in vrijwillige ballingschap. Geen interviews, gewoon terugkeren in zichzelf. Resultaat: een cd met dertien songs, nu eens niet ontsproten aan het brein van de meester zelf, maar 'songs die me al mijn hele leven bezighouden. Maar mijn volgende cd zal zeker weer eigen werk bevatten!'